

Muhammeds biografi - Del 7 av 12

Ett nytt skede i Medina

Beskrivning: Utmaningarna med att etablera en ny stadsstat i Medina.

Profeten Muhammads huvudmåltid var vanligtvis en kokt gröt med dadlar och mjölk, hans enda andra måltid på dagen bestående av dadlar och vatten; men han var ofta hungrig och band ibland till och med en flat sten mot magen för att lindra sitt obehag. En dag gav en kvinna honom en mantel — något han verkligen behövde — men samma kväll bad någon om den för att använda som svepning, och han skänkte den omedelbart som välgörenhet. Mat fördes till honom av dem som hade ett litet överskott, men han verkade aldrig behålla den tillräckligt länge för att smaka på den, eftersom det alltid fanns någon i större behov. Med försvagad fysisk styrka — nu femtiotvå år gammal — kämpade han för att bygga en nation grundad på islams sanna religion av den blandade skara människor Gud hade gett honom som sitt råmaterial.

Genom karaktärsstyrka kombinerad med extraordinär diplomatisk skicklighet började Profeten Muhammad försona Medinas stridande fraktioner. Med sina övriga följeslagare som också emigrerade var ett stödsystem för nykomlingarna av avgörande vikt. För att förena "emigranterna" (Muhajirūn) med de lokala muslimerna, "hjälparna" (Ansar), upprättade han ett system av personliga relationer: varje

"hjälpare" tog en "emigrant" som sin bror, att behandlas som sådan under alla omständigheter och att stå i arvsordningen tillsammans med medlemmar av den naturliga familjen. Med några få undantag hade "emigranterna" förlorat allt de ägde och var helt beroende av sina nya bröder. Hjälparna gick ibland så långt att de gav sina emigrantbröder hälften av allt de ägde i form av hus, tillgångar, mark och lundar. Sådan var Hjälparnas entusiasm att dela allt med sina trosbröder att de delade allt i två delar för att lotta om tilldelningen av sin andel. I de flesta fall försökte de ge Emigranterna den bättre delen av sin egendom.

Man frestas att beskriva som ett "mirakel" det faktum att denna situation verkar ha orsakat inget som helst agg bland dem som så plötsligt var tvungna att ta in fullständiga främlingar i sina familjer. Detta broderskap bröt alla band av härstamning, hudfärg, nationalitet och andra faktorer som tidigare betraktats som en hederstandard. De enda band som nu spelade roll var religiösa. Sällan har den religiösa trons kraft att förändra människor demonstrerats tydligare.

De mekanska muslimerna hade dock inte glömt sina gamla färdigheter. En "emigrant" som när hans nye bror sade till honom: "O fattigaste bland de fattiga, hur kan jag hjälpa dig? Mitt hus och mina tillgångar står till ditt förfogande!" svarade: "O vänligaste av vänliga vänner, visa mig bara vägen till den lokala marknaden. Resten tar hand om sig självt." Denne man, sägs det, började med att sälja ost och smält smör och blev snart rik nog att betala brudpriset för en lokal flicka och med tiden kunde han utrusta en karavane med 700 kameler.

Sådant företagande uppmuntrades, men det fanns också de som varken hade förmågan att göra så eller hade familj eller egendom. De tillbringade dagen i moskén och på natten placerade Profeten dem hos olika individer bland Hjälparna. De kom att bli kända som "Ahl us-Suffa." Några matades vid Profetens eget bord, när det fanns något att avvara, och med rostad korn från gemenskapens förråd.

Under det första året av sitt styre i Yathrib ingick Profeten ett högtidligt förbund om ömsesidiga förpliktelser mellan sitt folk och judarnas stammar i Medina och dess omgivande områden, där det avtalades att de skulle ha lika status som medborgare i en stat och full religionsfrihet, och att var och en skulle försvara den andre om de attackerades.

Men deras bild av en Profet var en som skulle ge dem herravälde, och en judisk profet, inte en arabisk. Judarna hade också tjänat stort på striderna mellan arabstammarna, eftersom det var genom denna instabilitet i

regionen som de hade fått övertaget i handel och varor. Fred bland stammarna i Medina och dess omgivande områden var ett hot mot judarna.

Bland Medinas invånare fanns det också de som var bittert missnöjda med nykomlingarna men höll tyst för tillfället. Den mäktigaste av dem, Abdullah ibn Ubayy ibn Salool, var ytterst missnöjd med Profetens ankomst, eftersom det var han som var den faktiske ledaren för Yathrib innan Profeten. Han accepterade islam som en formalitet, men skulle senare förråda muslimerna som ledare för "hycklarna."

På grund av detta gemensamma hat mot Profeten, muslimerna och det nya tillståndet i Yathrib var alliansen mellan judarna och Medinas "hycklare" nästan oundviklig. Under hela muslimernas historia i Medina försökte de förföra den nya religionens anhängare och plottade och planlade ständigt mot dem. På grund av detta nämns judarna och hycklarna ofta i Koranens Medina-kapitel.

Qiblan

Qiblan (den riktning mot vilken muslimer ber) hade fram till denna punkt varit Jerusalem. Judarna föreställde sig att valet innebar en lutning mot judendomen och att Profeten var i behov av deras undervisning. Profeten längtade efter att Qiblan skulle ändras till Kaaba — den första platsen på jorden byggd för tillbedjan av Gud och återuppbyggd av Abraham. Det andra året efter migrationen fick Profeten befallningen att ändra Qiblan från Jerusalem till Kaaba i Mekka. En hel del av Surah al-Baqara berör denna judiska kontrovers.

De första expeditionerna

Profetens första angelägenhet som härskare var att etablera offentlig gudstjänst och lägga grunden för statens konstitution; men han glömde inte att Quraish hade svurit att göra slut på hans religion. Rasande över att Profeten hade lyckats migrera till Medina ökade de sin tortyr och förföljelse av de muslimer som stannat kvar i Mekka. Deras onda planer stannade inte där. De försökte också ingå hemliga allianser med några av Medinas polyteister, såsom den tidigare nämnde Abdullah ibn Ubayy, och beordrade honom att döda eller utvisa Profeten. Quraish skickade ofta hotfulla budskap till muslimerna i Medina med varningar om deras utrotning, och så mycket nyheter om polyteisternas planer och intriger nådde Profeten själv att han begärde positionering av säkerhetsvakter

runt sitt hus. Det var vid denna tid som Gud gav muslimerna tillstånd att ta till vapen mot de otrogna.

I tretton år hade de varit strikta pacifister. Nu sändes dock flera små expeditioner ut, ledda antingen av Profeten själv eller någon annan av emigranterna från Mekka, i syfte att rekognoscera de vägar som ledde till Mekka samt bilda allianser med andra stammar. Andra expeditioner leddes för att avskära några karavaner på väg tillbaka från Syrien till Mekka, ett sätt för muslimerna att utöva ekonomiskt tryck på Quraish för att få dem att sluta trakassera muslimerna, både i Mekka och Medina. Få av dessa expeditioner såg faktiska strider, men genom dem etablerade muslimerna sin nya position på Arabiska halvön — att de inte längre var ett förtryckt och svagt folk, utan att deras styrka hade vuxit och att de nu var en formidabel kraft som inte lätt kunde räknas med.

- [Muhammads Biografi \(del 1 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 2 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 3 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 4 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 5 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 6 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 7 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 8 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 9 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 10 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 11 av 12\)](#)
- [Muhammads Biografi \(del 12 av 12\)](#)